

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové, soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Aleny Krylové v právní věci žalobce: **Oživení, o.s.**, sídlem Praha 2, Lublaňská 18, zast. Mgr. Petrou Bielinovou, advokátkou, sídlem Praha 6, Muchova 13/232, proti žalovanému: **Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost**, sídlem Praha 9, Sokolovská 217/42, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu a o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba o uložení povinnosti žalovanému poskytnout žalobci informace požadované v žádosti ze dne 31.1.2012 se odmítá.
- II. Žalovanému se ukládá povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 31.1.2012 do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 11.600,- Kč do 30ti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Petry Bielinové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu a žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu se žalobce domáhal toho, aby soud rozhodl, že žalovaný je povinen poskytnout žalobci informaci dle jeho žádosti ze dne 31.1.2012 a alternativně, aby soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout o této žádosti.

Žalobce má za to, že žalovaný je povinným subjektem dle § 2 odst. 1 zákona, neboť splňuje všechny podmínky ustálené judikatury stanovené pro tzv. veřejné instituce. Žalovaný byl založen hlavním městem Prahou jakožto územně samosprávným celkem k plnění

veřejného účelu - provozování veřejné osobní dopravy na území hlavního města Prahy. Dle výpisu z obchodního rejstříku je jediným akcionářem žalovaného Hlavní město Praha, které prostřednictvím statutárních orgánů vykonává dozor nad činností žalovaného. Na základě výše uvedeného tedy není podle žalobce pochyb o tom, že žalovaný je povinným subjektem podle § 2 odst. 1 zákona.

Žalobce má za to, že žalovanému je z minulých již pravomocných soudních rozhodnutí bezpečně známo, že je povinným subjektem dle zákona k informacím. Žalovaný přesto zcela účelově neplní své povinnosti plynoucí ze zákona a nijak nereaguje na žádosti o informace, kterými se žalobce či jiné fyzické a právnické osoby na žalovaného v souladu se zákonem obracují. Svým postupem a opakovaným porušováním zákona žalovaný nutí žalobce a jiné osoby, aby se opakovaně obraceli na soud, a to dokonce v několika vlnách. V první vlně žadatel o informace musí s pomocí soudu donutit žalovaného, aby ve věci začala jednat, a to často i formou nařízení exekuce na pravomocný rozsudek. Následně žalovaný odmítá informace poskytnout bez jakéhokoliv zákonného důvodu, což pro žalobce znamená opakované soudní řízení a opakované náklady na právní zastoupení. V neposlední řadě dochází i opakovanému zahajování nových a nových soudních řízení, jejichž jediným účelem je co nejvíce oddálit faktické poskytnutí informace až do chvíle, kde požadovaná informace nemá pro žalobce prakticky žádný význam. Je totiž nesporné, že cena a význam požadované informace závisí nejen na kvalitě poskytnuté informace, ale rovněž i na časovém období, kdy se žadatel k požadované informaci skutečně dostane. Žalovanému je ze soudních řízení velmi dobře známo, že jakožto povinný subjekt dle zákona je zároveň i správním orgánem ve smyslu § 4 odst. 1, písm. a) s.ř.s. a že je povinen o podaných žádostech o informaci v zákonných lhůtách rozhodovat. V neposlední řadě je žalovaná povinna při absenci zákonných důvodů pro odmítnutí informace takové požadované informace žadatelům poskytovat. Přesto zdejší soud může lustrací vlastní agendy zcela jednoduše zjistit, že žalovaný programově porušuje zákon č. 106/1999 Sb., a to tak, že opakovaně tvrdí, že není povinným subjektem, popřípadě žádosti o informace v rozporu se zákonem odmítá poskytnout, popřípadě a to nejčastěji - zůstává absolutně nečinný a vyčkává na případné podání žaloby. Teprve v rámci soudního řízení pak žalovaný naopak vyvíjí vysokou aktivitu s cílem poskytnutí informací co nejvíce odvrátit, řízení účelově prodloužit a v konečném důsledku docílit toho, že požadované informace ztratily pro žadatele na své hodnotě. Žalobce vyčerpал veškeré právní prostředky, které mu právní řád stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Žalobce má za to, že výše popsaným postupem žalovaného je zároveň hrubě zasahováno do práva žalobce na informaci a tento zásah i nadále trvá.

Dle žaloby rozsudek, který by uložil žalovanému opět pouze povinnost o podané žádosti o informace (nějakým způsobem) rozhodnout, není v zájmu žalobce. Je totiž skutečností, že žalobce usiluje nikoli o vydání jakéhosi rozhodnutí ve věci, ale právě a jen o poskytnutí informace samotné. Žalobce se tedy podanou žalobou domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, když taková ochrana může dle přesvědčení žalobce spočívat pouze a jedině v tom, že žalovanému bude uložena povinnost konat, tedy plnit své povinnosti dle zákona, a tady nejen vydávat rozhodnutí o odmítnutí informace, ale zejména požadované informace v zákonném limitu žadatelům poskytovat. Případné rozhodnutí o odmítnutí informace totiž fakticky na postavení žalobce nic nezmění, neboť i nadále nebude mít k dispozici požadované informace. V případě, že žalovaný měl za to, že je zde nějaký zákonný důvod požadované informace žalobci neposkytnout, měl nejen možnost, ale i povinnost v zákonné lhůtě vydat rozhodnutí o odmítnutí informace, kterému by žalobce mohl čelit žalobou na vydání informace samotné. Této možnosti však žalovaný záměrně nevyužil, avšak tato skutečnost by neměla jít k tíži žalobce, ale pouze a jen žalovanému, který porušuje své povinnosti uložené mu zákonem. Je totiž skutečností, že další rozhodnutí žalovaného,

kterým bude odmítnuta žádost o informaci, staví žalobce před nutnost podstoupit druhé či třetí soudní řízení podle soudního řádu správního a to vždy před stejným soudem. Takový výklad zákona by příznával žalovanému neodůvodněnou výhodu nad žalobcem. Tato výhoda žalovaného plyne pouze a jen z toho, že žalovaný je nečinný a neplní své povinnosti, které mu ukládá zákon o svobodném přístupu k informacím. Žalovanému se z výše uvedeného důvodu „vyplatí“ na podané žádosti o informace nijak nereagovat a nutit žalobce k opakovaným soudním sporům v jedné a téže věci. Z výše uvedeného důvodu se žalobce domáhá, aby soud rozhodl o tom, že žalovaný je povinen požadované informace poskytnout, když soud může v rámci jednoho řízení zároveň posoudit, že žalovaná je povinným subjektem, je správním orgánem a zároveň nemá žádný zákonný důvod pro odmítnutí informace, kterou žalobce požaduje poskytnout.

Alternativně se žalobce domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného, které však žalobce donutí v horizontu několika let obrátit se na zdejší soud s obdobnou, respektive stejnou právní otázkou znovu po té, co se na základě nařízené exekuce domůže rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí informace.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby o uložení povinnosti poskytnout požadovanou informaci, neboť žádost o informaci je neurčitá a nesplnitelná, jelikož není vyloučeno, že se žadatel okruhem poskytnutých informací nespokojí a tak povinný subjekt nemá možnost efektivně s vyloučením správním a soudním řízením prokázat, že již žadatele uspokojil. Žádost směřující proti všem informacím je nutné považovat za neurčitou, neboť její kladné vyřízení a kontrola rozsahu poskytnutých informací je přinejmenším složitá, ba nemožná. Dále žalovaný považuje požadavek na poskytnutí kopií daňových dokladů za rozšíření dopadu zákona nad rámec záměru zákonodárce. V rozsahu žaloby na nečinnost žalovaný uvedl, že nepopírá svou povinnost reagovat na žádost žalobce o poskytnutí informace.

Z předložených listin plyne následující :

Žádostí ze dne 31.1.2012 o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen zákon nebo zákon o svobodném přístupu k informacím) požádal žalobce žalovaného o poskytnutí kopií všech smluv uzavřených žalovaným a společností Bitmedia a.s., sídlem Praha 3, Husinecká 903/10 a zároveň kopie faktur, které byly žalovaným proplaceny na základě výše požadovaných smluv.

Žalobce v zákonné lhůtě 15 dnů podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona požadovanou informaci neobdržel a zároveň povinný subjekt v této lhůtě lhůtu pro poskytnutí informace neprodloužil ve smyslu ust. § 14 odst. 7 zákona, ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí ve smyslu ust. § 15 zákona. Žalobce podal stížnost ze dne 22.2.2012 na postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona. Do dne podání žaloby žalovaný nijak na výše uvedená podání nereagoval.

Městský soud v Praze se v prvé řadě zabýval přípustností žaloby proti nezákonnému zásahu.

Podle ust. § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), k podání žaloby proti nezákonnému zásahu má žalobní legitimaci *„každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“*

Z textu výše citovaného ustanovení je zřejmé, že žalobou dle § 82 a násl. s.ř.s., se nelze povinnosti žalovanému poskytnout informace domáhat, neboť poskytnutí informace realizuje správní orgán prostřednictvím vydání rozhodnutí. V případě, že správní orgán

neposkytne požadovanou informaci, resp. nevydá rozhodnutí o odmítnutí, lze se vydání takového rozhodnutí domáhat žalobou na ochranu proti nečinnosti tohoto správního orgánu, což žalobce učinil.

Podle ust. § 85 s.ř.s. je žaloba nepřijatelná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými prostředky. Z uvedeného vyplývá, že žalobu proti nezákonnému zásahu, kterou se žalobce domáhal vydání rozhodnutí soudu, jímž by byla žalovanému uložena povinnost poskytnout informace, soud musel jako nepřijatelnou dle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. odmítnout (výrok I. tohoto rozsudku).

Návrhu žalobce, aby soud uložil žalovanému povinnost poskytnout informace může soud vyhovět teprve v rámci žaloby proti rozhodnutí žalovaného (§ 16 odst. 4 věta druhá zákona o svobodném přístupu k informacím). Jakkoli soud chápe skutečnosti uvedené v žalobě, kde žalobce poukazuje na obstrukce žalovaného při poskytování informací, návrhu žalobce na uložení povinnosti žalovanému poskytnout požadované informace nebylo možno za této procesní situace vyhovět.

Oproti výše uvedenému soud shledal důvodnou žalobu na ochranu proti nečinnosti, kterou žalovaný ani nespороval. Přesto soud posoudil, zda jsou dány podmínky pro projednání a rozhodnutí o žalobě.

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Podle 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt posoudí žádost a v případě, že je žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně, vyzve žadatele ve lhůtě do sedmi dnů od podání žádosti, aby žádost upřesnil, neupřesní-li žadatel žádost do 30 dnů ode dne doručení výzvy, rozhodne o odmítnutí žádosti.

Podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Žalovaný nespороjuje, že je veřejnou institucí ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona a tudíž i povinnou osobou, v tomto rozsahu soud odkazuje na usnesení Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 330/12, kterým bylo judikováno postavení žalovaného jako povinné osoby. Tudíž žalovaný jako povinná osoba byl povinen o žádosti žalobce ze dne 31.1.2012 rozhodnout. Jakkoli obrana žalovaného o rozšiřujícím okruhu požadované informace nad rámec zákona směřovala proti žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu, soud ve vztahu k žalobě proti nečinnosti konstatuje, že není oprávněn v řízení o žalobě proti nečinnosti posuzovat jako předběžnou otázku, zda na požadovanou informaci se vztahuje výlučka zákona na poskytování informací, případně zda není v rozporu s účelem zákona. Pokud žalovaný měl za to, že informaci, resp. její část není povinen poskytnout, měl postupovat dle § 15 odst. 1 zákona a žádost o informaci odmítnout s uvedením důvodů. Teprve v následném řízení o žalobě proti rozhodnutí o odmítnutí poskytnout informaci bude soud posuzovat, zda byl žalovaný povinen danou informaci poskytnout, či nikoli. Obdobně lze uvést ohledně námitky žalovaného o neurčitosti

žádosti. Pokud měl žalovaný za to, že žádost o informaci byla neurčitá, měl postupovat dle § 14 odst. 5 písm. b) zákona, vyzvat žalobce k upřesnění žádosti a po marném uplynutí lhůty rozhodnout o odmítnutí žádosti. Jelikož zákon výslovně stanoví postup i v situacích namítaných žalovaným, který je vždy završen rozhodnutím, proti kterému je žadatel (žalobce) oprávněn se bránit žalobou dle § 65 s.ř.s., je nepřípustné, aby povinný subjekt (žalovaný) ignoroval žádost žadatele a o jeho žádosti nikterak nerozhodl a zůstal nečinný.

Žalobce podáním stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) zákona splnil podmínku bezvýsledného vyčerpání prostředku nápravy ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s., žalovaný o žádosti žalobce nerozhodl, ač z ust. § 14 odst. 5 písm. b) a § 15 odst. 1 zákona plyne povinnost o žádosti rozhodnout i v případě, že žádost o informaci žalovaný považuje za neurčitou a neoprávněnou, proto soud žalobě na ochranu proti nečinnosti vyhověl (výrok II). Přiměřenou lhůtu ke splnění uložené povinnosti pak soud s ohledem na § 16 odst. 3 zákona stanovil na 15 dnů od právní moci rozsudku.

V souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. soud přiznal žalobci, který měl ve věci žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za čtyři úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby a podání repliky, účast na jednání), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., v účinném znění). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., v účinném znění). Dle § 60 odst. 3 s.ř.s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, je-li žaloba odmítnuta. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem byla odmítnuta, proto v této části účastníkům nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Výrok o nákladech řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem je však konzumován výrokem o nákladech řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti, neboť výrok o nákladech řízení je v rozhodnutí soudu pouze jeden (výrok III).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26.9.2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková